

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2694

Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου
Πέμπτη 23 Ὀκτωβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἑμφοβοὶ μπροστὰ στὸ θεῖο μεγαλεῖο

«...Καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ» (θ. λειτ. Ἰακ., εὐχ. προπαρ.)

Θὰ σᾶς παρουσιάσω, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸ ἱερὸ κομπολόι τῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων τῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ποὺ ἐορτάζει σήμερα, μία φράσι ποὺ εἶνε στὴν ἀρχὴ - ἀρχή, στὶς λεγόμενες προπαρασκευαστικὲς εὐχές.

Τί λέει; Στέκεται ὁ λειτουργὸς μὲ φόβον καὶ τρόμον ἐνώπιον τῆς ἁγίας τραπέζης καὶ προσέξτε τί λέει· «Οὐκ εἰμι ἄξιος ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ». Δὲν εἶμαι ἄξιος. Ποιὸς τὸ λέει; Ὁ λειτουργός· ὁ ἱερεὺς, ὁ ἐπίσκοπος, ὁ πατριάρχης, ὅποιος στέκει ἐκεῖ μπροστὰ φέροντας τὰ ἅμφια. Νιώθει νὰ τρέμῃ. Δὲν εἶμαι ἄξιος, λέει –τὸ ἀναγνωρίζει αὐτό–, δὲν εἶμαι ἄξιος «ἀντοφθαλμῆσαι».

Τί θὰ πῇ «ἀντοφθαλμῆσαι»; Κινέζικα εἶνε; Ῥωτᾶς κανένα φοιτητὴ; τίποτα· Ῥωτᾶς κανένα μαθητὴ λυκείου; τίποτα. Πάει ἡ ὥραία μας γλῶσσα. Μὰ Ἑλληνικά εἶνε, λέξεις ἀρχαῖες, ποὺ ὑπάρχουν καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη (Πράξ. 27,15). Ἄγνοια. Ἄχ, βρὲ παιδιά! κατηγοροῦμε τοὺς χιλιαστές, ποὺ εἶνε αἱρετικοὶ καὶ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ βλαστημοῦν τὴν ὑπεραγία Θεοτόκον· ἀλλά, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτοῦμε, αὐτοὶ διαβάζουν –διαστρεβλωμένα βέβαια– τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἐμᾶς, ποὺ ἀφήνουν οἱ ῥαδιοσταθμοὶ καὶ ἡ τηλεόρασι, τὰ ἄθλια ἀναγνώσματα;... Ἔτσι τὰ λόγια τῆς Ἐκκλησίας ἐγιναν πλέον γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους κινέζικα.

Ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπιμείνω στὸ ῥητὸ «Οὐκ εἰμι ἄξιος ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ». Καὶ θὰ πῶ λίγα λόγια, γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἐξήγησι τί σημαίνει εἰδικὰ τὸ «ἀντοφθαλμῆσαι».

Σὲ κάποιο χωριὸ πῆγε ἓνας ἄπιστος ἐπιστήμονας καὶ ἔλεγε στοὺς χωρικοὺς, πὼς Δὲν ὑπάρχει Θεός. Καὶ ὡς μεγαλύτερο ἐπιχείρημα ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς τί εἶχε· –Ποιός, λέει, εἶδε τὸ Θεό; τὸν εἶδε κανεὶς;... Κ' ἔτσι κλόνιζε τὴν πίστι τῶν ἀπλοϊκῶν. Ἦταν μήνας Ἰούλιος, μεσημέρι, κι ὁ ἥ-

λιος ἔκαιγε τὶς πέτρες. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ἀγράμματος ἀλλὰ εὐφυέστατος, πετάγεται καὶ τοῦ λέει· –Ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι καὶ κοίταξε τὸν ἥλιο κατάματα. –Ἀστειεύεσαι; ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· τρελλὸς εἶμαι νὰ κοιτάξω τὸν ἥλιο κατάματα; –Γιατί φοβάσαι; τί θὰ πάθης; –Θὰ τυφλωθῶ. (Καὶ εἶνε πράγματι γνωστό, ὅτι ὅποιος κοιτάζει τὸν ἥλιο κατάματα τυφλώνεται· τέτοια δύναμι ἔχει ἡ λάμψις του). –Ἐ, βρὲ ἀνόντε, τοῦ λέει ὁ χωρικός, τὸν ἥλιο, ποῦ 'νε ἓνα δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορεῖς νὰ κοιτάξης κατάματα, καὶ ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ δῇς τὸν ἴδιον τὸ Θεό, τὸ δημιουργὸ τοῦ ἡλίου;... Κ' ἐκεῖ ὁ ἄθεος ἀποστομώθηκε.

«Ἀντοφθαλμῆσαι», λοιπόν, θὰ πῇ νὰ κοιτάξης κατάματα. Τὸν ἥλιο κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ. Λένε ὅτι ἓνα μόνο ζῶον ἀπ' ὅσα ζοῦν στὴ φύσι, ἓνα πουλί, μπορεῖ καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο χωρὶς ἡ ὄρασί του νὰ παθαίνη τίποτα. Ποιὸ εἶνε; Ὁ ἀετός. Εἶδατε ἀετό; Τὰ μάτια του εἶνε κρυστάλλο, κρυστάλλινα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀετὸ ὅλα τ' ἄλλα πλάσματα, καὶ πολὺ περισσότερο ὁ ἄνθρωπος, δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὸν ἥλιο.

Λέει, λοιπόν, ὁ λειτουργός· Δὲν εἶμαι ἄξιος, Θεέ μου, νὰ δῶ ἑσένα κατάματα, οὔτε ἐγὼ ὁ παπᾶς ποὺ ντυμένος τὰ ἅμφια πλησιάζω τὴν ἁγία τράπεζα, οὔτε κανεὶς ἀπ' ὅλο τὸ λαό. Δὲν εἶμαστε ἄξιοι νὰ κοιτάξουμε κατὰ πρόσωπον τὸ ἅγιον θυσιαστήριον· γιατί πάνω σ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπλῶς ψωμὶ καὶ κρασί, εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός, τὸ πανάγιον σῶμα καὶ αἷμα του.

Ἄν τὸ πιστεύῃς αὐτό, Χριστιανέ, τότε ἔλα στὴν ἐκκλησιά· ἂν δὲν τὸ πιστεύῃς, μὴν ἔρχεσαι. Ἡ βάσι καὶ τὸ θεμέλιο εἶνε ἡ πίστι. Ὁ ἥλιος τυφλώνει τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου, κ' ἐγὼ, Χριστέ μου, θαμπώνομαι ἀπὸ τὴν δόξα τοῦ προσώπου σου, ὅπως οἱ τρεῖς μαθηταί σου στὸ Θαβώρ. Γιατί σὺ εἶσαι ὁ μέγας καὶ ἄδυτος ἥλιος. Τί εἶνε μπροστά σου ὁ ἥλιος αὐτὸς ποὺ φωτίζει τὴν πλάσι; Αὐτὸς μιὰ μέρα θὰ σβήσῃ, –τὸ λέει κ' ἡ ἐπιστή-

μη— όταν θά ῥθῃ ἡ συντέλεια, ὅπως σβήνει τὸ καντήλι, τὸ κερί, ἡ ἐστία. Σὺ ὅμως, Τριάς παναγία, θὰ λάμπης αἰωνίως στὸν κόσμον τῶν αὐλῶν πνευμάτων. Ὁχι ὡς ἀπλὸς ἓνας ἥλιος, ἀλλ' ὡς «*τρισηλῖος Θεότης*», ὅπως ψάλλουμε στὸ ἀπολυτίκιο τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν· «*Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστήρας τῆς τρισηλίου Θεότητος...*». Τρεῖς Ἥλιοι - ἓνας Ἥλιος, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα! Ἀγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμον σου.

Αὐτὰ ἀπὸ ἀπόψεως δογματικῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς ἂς δοῦμε τὸ «*Οὐκ εἰμι ἄξιος ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ*». Θὰ σᾶς θυμίσω πρῶτα δυὸ - τρία **παραδείγματα** ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ.

• Ἐνα ἀθῶο **παιδί**, ὅταν κάνῃ καμμιὰ ἀταξία, δὲν τρέχει πιά πρόθυμα στὸ σπίτι· γυρίζει σιγὰ - σιγὰ, δειλὰ καὶ μὲ φόβο. Δὲν τολμᾷ ν' ἀντικρύσῃ τὸν πατέρα, νὰ τὸν δῇ στὰ μάτια. Καὶ ὁ πατέρας καταλαβαίνει· Παιδί μου, λέει, τί ἔκανες σήμερα;... Καὶ τὸ ὁμολογεῖ ὁ μικρός.

• Ἄλλο παράδειγμα. Ἡ **μοιχαλίδα**, αὐτὴ ποὺ ἀπάτησε τὸν ἄντρα τῆς κ' ἔσμιξε μὲ ἄλλον, ξένο, δὲν τολμᾷ —ἐκτὸς ἂν εἶνε ἀναίσχυντη— ν' ἀντικρύσῃ τὸ σύζυγό τῆς, ὅπως παρατηρεῖ κι ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός (βλ. ἡμ. ἔργ., σσ. 2236-7).

• Θέλετε ἄλλο ἓνα παράδειγμα; Πήγατε ποτὲ σὲ δικαστήριον; Στὸ ἐδώλιο κάθεται ὁ **κατάδικος**, αὐτὸς ποὺ διέπραξε κάποιο ἔγκλημα· καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ κοιτάξῃ τὸν εἰσαγγελέα, μόνον τὰ ἔχει κατεβασμένα.

Κ' ἐμεῖς λοιπόν, Κύριε, σὰν τὸ ἄτακτο παιδί, σὰν τὴ μοιχαλίδα γυναῖκα, σὰν τὸν ὑπόδικον ἐγκληματία, ἄτακτα παιδιὰ σου Πατέρα μας, «*μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες*» Νυμφίε τῶν ψυχῶν μας (Ἰακ. 4,4), παραβάτες τοῦ θείου Νόμου σου Ἀφέντη μας, ζοῦμε μακριὰ σου, γεμάτοι στίγματα, κηλίδες, ἐνοχές, καὶ **φοβισμένοι** δὲν ἔχουμε μάτια νὰ σὲ ἀντικρύσουμε.

Μποροῦμε τώρα νὰ βροῦμε καὶ στὴ Γραφῇ, **στήν Καινὴ Διαθήκῃ**, νὰ ὑπάρχῃ τὸ νόημα αὐτό.

Στενοχωροῦμαι τώρα, γιατί ἡ παιδεία στὰ σχολεῖα μας δὲν καλλιεργεῖ τὴ γνῶσι τῆς Βίβλου. Καὶ δὲν φταῖνε τὰ παιδιά, φταῖει τὸ σύστημα. Ἀκοῦμε, ὅτι στὸ Ἰσραὴλ ἔχουν στὸ ράδιο παιχνίδια (ὅπως ἐδῶ ἔχουν π.χ. τὸ Προ-πό) καὶ θέτουν ἐρωτήματα ἐπὶ τῆς Βίβλου, ποιὸς θὰ βρῇ ποῦ βρίσκειται τὸ τάδε χωρίο, καὶ ὅποιος τὸ βρίσκει παίρνει χρήματα. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλῖτες ἔχουν ὅλοι στὰ χέρια τὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ. Γιά φαντάσου νὰ ἔχαμε κ' ἐμεῖς στὴ χώρα μας ἓνα τέτοιο πνευματικὸ Προ-πό! καὶ νὰ ἴθταν οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ μας ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς Γραφῆς, καὶ νὰ κάθονταν τὴ νύχτα νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν σπάνια ρητά, ποῦ σὰν ἀστέρια φωτίζουν τὶς ψυχές!...

Ποῦ λοιπόν λέει ἡ Γραφῇ γιὰ ἀνθρώπους ποῦ

ἦρθαν σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε ντρέπονταν ν' ἀντικρύσουν τὸν Πατέρα; Πασίγνωστες περιπτώσεις εἶνε τῆς παραβολῆς τοῦ **ἁσώτου** (βλ. Λουκ. 15,11-32). Ὁ ἁσώτος σκεπτόταν· Πῶς νὰ γυρίσω στὸν πατέρα ποῦ τὸν ντρόπιασα; Καὶ τῆς παραβολῆς τοῦ **τελώνου καὶ φαρισαίου** (βλ. ἔ.ἀ. 18,9-14). Ὁ τελώνης, ἀπὸ συναίσθησι τῶν ἁμαρτιῶν του, «*οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι*» καὶ ὁ ὑμνωδὸς ψάλλει· «*Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ...*» (δοξ. ἀποστ. ἐσπ.). Ἔτσι λοιπόν εἶνε καὶ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς.

Τελείωσα, ἀδελφοί μου. Πουθενά, καμμιὰ θρησκεία δὲν ἔχει τέτοια **λατρεία** ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας. Ξένος ποῦ μπήκε πρώτη φορὰ σὲ ὀρθόδοξο ναὸ καὶ ἄκουσε τὴ θεία λειτουργία, θαύμασε. Τί ὕψος εἶνε τοῦτο! εἶπε. Ἐμεῖς ὅμως δὲν τὰ ἐκτιμοῦμε ὅπως πρέπει· ἐρχόμαστε τυπικά, ἀπὸ συνήθεια, καὶ περιμένουμε πότε ν' ἀκούσουμε τὸ «*Δι' εὐχῶν*». Ἄν εἶχαμε ὅρεξι πνευματικῇ, θὰ λέγαμε **Ποτέ νὰ μὴν τελειώσῃ** αὐτὴ ἡ οὐράνια τράπεζα μὲ τὰ τόσα πνευματικὰ ἐδέσματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ὕψιστο εἶνε ἡ θεία κοινωνία.

Μεγάλο πρᾶγμα ἡ θεία λατρεία, ἀλλὰ νὰ μετέχῃς σ' αὐτὴν μὲ πίστι. Οἱ περισσότεροι δυστυχῶς εἴμαστε παρόντες τῷ σώματι - ἀπόντες τῷ πνεύματι. **Τί ζητάει ὅμως ἡ ψυχὴ;** «*Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (ἰω. 4,24).

Γιὰ νὰ λατρεύουμε λοιπόν ἐν πνεύματι, πνευματικά, τὸ Θεό, χρειάζεται **νὰ νιώσουμε δύο πράγματα**. Ἄν δὲν τὰ νιώσουμε, δὲν θὰ ποῦμε ποτὲ «*Οὐκ εἰμι ἄξιος ἀντοφθαλμῆσαι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ*».

Τὸ ἓνα εἶνε· **νὰ καταλάβῃς τὴν ἀθλιότητά σου**, ὅτι εἶσαι ἁμαρτωλός, ἓνα μηδέν, πρέπει ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ σὲ καταπιῇ. Νὰ ντρέπεσαι μπαίνοντας στὴν ἐκκλησία καὶ ἀτενίζοντας τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια.

Τὸ δεύτερο εἶνε, **νὰ αἰσθανθοῦμε τὸ «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος» οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ** (Γέν. 28,17). Μάλιστα! ἔτσι νὰ ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία, **ἐμφοβοὶ** ὅπως οἱ μαθηταί (Λουκ. 24,37) καὶ κλίνοντας τὸ πρόσωπο στὴ γῆ ὅπως οἱ μυροφόρες (ἔ.ἀ. 24,5), ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πιστοὶ μπροστὰ στὸ θεῖο μεγαλεῖο (βλ. Πράξ. 10,4). Τότε θὰ γίνῃ ἴλεως, εὐσπλαχνος, ὁ Θεός. Ἐνας ἀγράμματος καλόγερος ποῦ ἀγίασε ἔλεγε πάντα μὴ εὐχή· **Κύριε, ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος ἀμάρτησα, ἐσὺ ὡς Θεὸς συγχώρησον**. Ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ συναισθανώμαστε βαθεῖα τὴν ἀθλιότητά μας.

Καὶ τώρα, «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», σᾶς βάζω ἓνα κανόνα· παρακαλῶ νὰ **διαβάσετε τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου ποῦ ἐορτάζουμε**, τοῦ ἁγίου Ἰακώβου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2695

Τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νέστορος
Δευτέρα 27 Ὀκτωβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀστέρι τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ, **ἑορτὴ Μεγάλη**. Ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέ-
ρους ἁγίους μας, ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Κ' ἐγώ, μολονότι ζοῦμε σὲ ἐποχὴ ὑλισμοῦ καὶ ἀπιστίας, **τολμῶ νὰ μιλήσω**. Ἄν δὲν μ' ἀκούσετε ὅλοι, ἅς ἀκούσουν οἱ μισοί· ἂν δὲν ἀκούσουν οἱ μισοί, ἅς ἀκούσουν οἱ δέκα· ἂν δὲν ἀκούσουν οἱ δέκα, ἅς ἀκούσῃ ἓνας. Καὶ ἓνας ν' ἀκούσῃ, φτάνει· ὁ Χριστὸς μας λέει, ὅτι ἡ ἀξία μιᾶς ψυχῆς εἶνε ἀσύγκριτη (βλ. Ματθ. 16,26).

Σήμερα, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησίᾳ μας ἑορτάζει. Ὑπάρχουν δύο οὐρανοί· ὁ ἓνας εἶνε ὁ ὕλικός ποὺ βλέπουμε, μὲ τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τ' ἀναρίθμητα ἀστέρια του. Ὁ ἄλλος εἶνε πνευματικός· κι αὐτὸς εἶνε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Στὸν **οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας** λοιπὸν Ἥλιος ἄδυτος εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· Σελήνη, ποὺ στέλνει τὸ γλυκὸ τῆς φῶς, εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος· καὶ **ἀστέρια εἶνε οἱ ἅγιοι**. Καὶ ὅπως ἀστέρι ἀπὸ ἀστέρι διαφέρει στὴ λάμψι, ἔτσι καὶ ἅγιος ἀπὸ ἅγιο διαφέρει στὴ χάρι.

Ἀστέρι πρώτου μεγέθους εἶνε ὁ ἅγιος Δημήτριος ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα. Δὲν ἦταν οὔτε μοναχὸς οὔτε κληρικός· λαϊκὸς ἦταν, καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ γίνῃ ἅγιος. Καὶ εἶνε δημοφιλής· ἔχει πλῆθος ναοῦς καὶ πολλοὶ φέρουν τὸ ὄνομά του, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Γεννήθηκε τὸν 3ον αἰῶνα στὴ Θεσσαλονίκη, σὲ ἐποχὴ σκληροῦ διωγμοῦ τῆς πίστεώς μας, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ τὸν ἡρωισμό του ἀνέβηκε στὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα, ἔγινε ἀξιωματικὸς τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεώνων, **χιλίαςρχος, στρατηγός**.

Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως ἦταν θερμὸς Χριστιανός, μὲ μεγάλο **ζήλο γιὰ τὴν πίστι** τῶν πατέρων του. Εἶχε ἐπιθυμία νὰ κηρύττῃ τὸ Χριστό. Δὲν ἠσύχαζε ἐὰν κάθε μέρα δὲν ἔπειθε ἓναν εἰδωλολάτρη νὰ γίνῃ Χριστιανός.

Ἀλλὰ ἡ δρᾶσι του προκάλεσε ἀντίδρασι τῶν εἰδωλολατρῶν. Κατήγγειλαν στὸν βασιλέα ὅτι,

ἀνώτατος αὐτὸς ἀξιωματικὸς του, εἶνε Χριστιανός. Ἔτσι τὸν συνέλαβαν. Τοῦ ζήτησαν ν' ἀρνηθῇ τὸ Χριστό. **Ἀρνήθηκε τὴν ἄρνησι**, ἀρνήθηκε ν' ἀρνηθῇ τὸν Κύριο. Καὶ τότε τὸν καθαιροῦν ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του καὶ τὸν ρίχνουν στὴ φυλακή.

Συνέβη τότε νὰ γίνωνται στὴ Θεσσαλονίκη ἀθλητικοὶ ἀγῶνες. Ἦρθε ἓνας ἀθλητής, ὁ **Λυαῖος**, διαπρεπὴς παλαιστής, καὶ προκαλοῦσε στὸ στάδιο τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μονομαχήσουν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Τέλος παρουσιάστηκε ἓνας μαθητὴς τοῦ ἁγίου Δημητρίου δεκαοχτῶ ἐτῶν παλληκάρι, ποὺ λεγόταν **Νέστωρ**. Αὐτὸς πῆγε προηγουμένως στὴ φυλακὴ, συμβουλευτήκε τὸ δάσκαλό του, καὶ ὁ Δημήτριος τοῦ λέει· Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ *«καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»*. Πράγματι μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου κατέβηκε στὸ στάδιο, ἀγωνίστηκε καὶ κατὰ θαυμαστὸ τρόπο **νίκησε τὸ Λυαῖο**. Ἀλλὰ ὁ Διοκλητιανὸς ὠργίστηκε καὶ διέταξε, νὰ θανατωθῇ ἐπὶ τόπου ὁ Νέστωρ καὶ κατόπιν στὴ φυλακὴ μὲ λογχισμό στὴν πλευρὰ ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Αὐτὸς μὲ σύντομα λόγια ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος καὶ **τέτοιο τέλος** εἶχαν οἱ δύο ἅγιοι τοὺς ὁποίους ἑορτάζουμε.

Πλῆθος εἶνε τὰ **θαύματα** ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ τὰ διηγηθῇ; Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔγινε στίς ἡμέρες μας. Τετρακόσα καὶ πλέον χρόνια ἡ Θεσσαλονίκη ἦταν σκλάβη στοὺς Τούρκους καὶ τὸ μισοφέγγαρο κυμάτιζε στὸ Λευκὸ Πύργο. Τὸ **1912** λοιπὸν ὁ στρατὸς μας, μικρὸς ἀλλὰ ὁμόψυχος καὶ ἐνωμένος, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ στρατηλάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, 26 Ὀκτωβρίου, τὴν ἁγία αὕτη μέρα, ἀξιώθηκε νὰ μπῇ στὴ Θεσσαλονίκη, νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴ **σημαία τοῦ σταυροῦ** ἐπάνω στὸ Λευκὸ Πύργο. Τότε τὸ τζαμί ἔγινε πάλι ναὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τώρα ἡ σημερινὴ ἑορτὴ ἑορτάζεται στὸ νέο ὠραῖο ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης.

Τί έχουμε νὰ προσθέσουμε, ἀδελφοί μου; Νὰ πιστεύουμε κ' ἐμεῖς ὅπως οἱ πατέρες καὶ οἱ πρόγονοί μας, ὅπως πίστευε ὁ ἅγιος Δημήτριος. Δύο φτερά χρειάζονται γιὰ τὴ σωτηρία μας· **πίστι** ἀκράδαντη στὸ Θεό, καὶ **ἔργα** μετανοίας καὶ ἀγάπης. Ἄν πιστεύης, δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου (βλ. 1ακ. 2,18), **Ἡ πατρίδα μας** μετὰ τὴ γνωριμία της μὲ τὸ Χριστὸ **ἔμεινε πάντα πιστὴ σ'** αὐτόν. Θέλω νὰ ἐλπίζω, ὅτι μεταξὺ σας δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄπιστος καὶ ἄθεος.

Ἔχω ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν βλασφημεῖ τὰ θεῖα. Παλαιότερα στὸν τόπο μας δὲν ἀκουγόταν **βλαστήμια**. Τώρα παντοῦ, δὲν περνάει μέρα χωρὶς ν' ἀκουστῇ βλαστήμια. Εἶνε μεγάλο ἁμάρτημα. Ὁ **ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς** ἔλεγε· «Ένας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὥσάν Χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρήσω. Τὸ δὲ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν Παναγίαν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω» (ἡμέτ. ἔργ. σ. 185). Δὲν ἁμαρτάνει μόνο αὐτὸς ποὺ βλαστημάει, ἁμαρτάνει καὶ ὁ ἄλλος ποὺ τὸν ἀκούει καὶ δὲν διαμαρτύρεται.

Θυμᾶμαι στὰ **Γρεβενά**, ποὺ ἔκανα νέος ὡς ἱεροκήρυκας, ὅτι ἕνας σωφὲρ βλαστημοῦσε τὸ Χριστό. Τὸ παιδί του θλιμμένο εἶπε· —Δὲν τρώω. Τὸ εἶπε τὸ μεσημέρι, τὸ εἶπε τὸ βράδυ, τό 'πε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ πατέρας τὰ 'χασε —Γιατί, παιδί μου, δὲν τρώς; ἄρρωστο εἶσαι; —Ὁχι, λέει· δὲν τρώω γιατί βλαστημᾷς τὸ Θεό... Στὸ τέλος ὁ πατέρας ἀναγκάστηκε νὰ κόψῃ τὴ βλαστήμια. Ὅλοι λοιπὸν μπορούμε νὰ συντελέσουμε νὰ ἐξαλειφθῇ αὐτὸ τὸ κακό.

Ὁ δὲ **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος** εἶνε ἀκόμη αὐστηρότερος. Ἀκούς, λέει, βλάστημο; συμβούλεψέ τον μιὰ φορά, δυὸ φορές, τρεῖς φορές. Δὲν ἀκούει; τότε ἔχεις χέρι; χτύπα· χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θ' ἀγίασῃ.

Ἔχω τὴν ἐλπίδα, λοιπὸν, ὅτι ἐδῶ εἶστε ὅλοι πιστοὶ καὶ ἐργατικοί· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο δουλειά. Ξημέρωσε Κυριακή, βγῆκε ὁ ἥλιος, χτυπᾷ ἡ καμπάνα; Φτερά στὰ πόδια. Μικροὶ - μεγάλοι **τρέξτε στὴν ἐκκλησία**, νὰ πῆτε ἕνα «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**», ἕνα «**Κύριε, ἐλέησον**», ἕνα «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42). Ἐκατὸν ἐξηνταοχτὼ ὥρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα. Μιὰ ὥρα εἶν' αὕτη! Ἔλα λοιπὸν μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία, νὰ μιλήσῃς μὲ τὸ Θεό.

Ἔχω ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ἀντρόγυνα χωρισμένα, ἀλλὰ **ὅλοι εἶστε ἀγαπημένοι**. Εἶπα καὶ ἄλλοτε καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη

χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ ἀντρόγυνα ἦταν τόσο ἀγαπημένα, ὥστε τὸ πρῶι πέθαινε ὁ ἄντρας, τὸ βράδυ πέθαινε ἡ γυναίκα. Τέτοιο δεσμὸ εἶχαν.

Ἔχω ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν ἀποφεύγετε τὴν **τεκνογονία**, ὅτι γεννᾶτε παιδιά, σὲ ἡμέρες ποὺ ἡ πατρίδα σβήνει, ἐνῶ οἱ γειτονικὲς χῶρες θάλλουν· στὴν Τουρκία ἕνας πεθαίνει τὸ πρῶι, δώδεκα γεννιῶνται μέχρι τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐδῶ δὲν γεννιέται οὔτε ἕνας!

Ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀγαπᾶτε τὴ μαρτυρικὴ μας **πατρίδα**, ποὺ προσέφερε πολλὰ στὸν κόσμον. Ὅταν ἄλλοι κατοικοῦσαν σὲ σπηλιές κ' ἔτρωγαν βελανίδια, αὕτη ἔχτιζε Παρθενῶνες καὶ Ἁγία-Σοφίές.

Ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ὅλοι **ἐξομολογεῖσθε** τ' ἁμαρτήματά σας στὸν πνευματικὸ πατέρα καὶ **κοινωνεῖτε** τὰ ἄχραντα μυστήρια,

Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν ὅτι ἐκτελεῖτε τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ γέρων ἐπίσκοπος εὐλογῶ τὶς ἐργασίες, τὰ σπίτια, τὶς οἰκογένειές σας, καὶ **εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ δίνη εἰρήνην**. Ἐμεῖς δὲν θέλουμε πόλεμο. Γνωρίζουμε οἱ παλαιότεροι τί θὰ πῇ πόλεμος. Ἐλεγαν γιὰ τὸν ἀείμνηστο Πλαστήρα ὅτι, ὅταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα, τὸν ρώτησαν κάτι κοκόνες· —Πῆτε μας, στρατηγέ, κάτι ἀπὸ τὶς ὠραῖες μάχες ποὺ δώσατε. —Ὁραῖες μάχες; λέει· δὲν ὑπάρχουν ὠραῖες μάχες· ὁ πόλεμος δὲν εἶνε σὰ νὰ σπάζουμε ἄβγὰ νὰ κάνουμε ὁμελέττα· ὁ πόλεμος εἶνε φρικτὸ πρᾶγμα...

Γι' αὐτό, ἐμεῖς ποὺ ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνά, στὸ Βίτσι καὶ στὸ Γράμμο, εὐχόμαστε, **εἰρήνην** στὴν Ἑλλάδα, εἰρήνην στὰ Βαλκάνια, εἰρήνην σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἐὰν —ὁ μὴ γένοιτο, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ 'μᾶς— **βάρβαροι** θίξουν τὴν πατρίδα μας, τότε ὅλοι, μιὰ ψυχὴ - ἕνας λαός, νὰ δώσουμε τὸ παρών. Ἐνωμένοι θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ τότε «**Γινῶτε, ἔθνη, καὶ ἡττάσθε, ... ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός**» (Ἠσ. 8,9-10 & Μέγ. Ἀπόδ.).

Στοὺς ἐσχάτους καιροὺς τρία ἐπαγγέλματα θὰ λείψουν· ὁ γεωργός, ὁ βοσκός, καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου. **Σπάνιος θὰ εἶνε τότε καὶ ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός**. Ὁ ἅγιος Κοσμάς λέει, ὅτι τότε «**οἱ ἄνθρωποι θὰ τρέχουν μισῶ ὥρα δρόμο, γιὰ νὰ βρῖσκουν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κάμουν ἀδελφό**» (ἔ.ἀ. πρ76,312).

Εὐχομαι, νὰ εἴμαστε ὅλοι πάντοτε ἐνωμένοι. Μὴν κλονίζεστε ἀπὸ τὰ ρεύματα ποὺ πνέουν· **μείνετε σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι** στὴν Πίστι μας. Μὲ τὴν πίστι αὕτη ν' ἀντιμετωπίσουμε κάθε ἐχθρό. Καὶ τότε ἡ Μακεδονία μας, ἡ χώρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων, ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα ἐλληνική.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2696

Ἁγ. Σκέπης τῆς Θεοτόκου (ἐθν. ἑορτὴ)
Τρίτη 28 Ὀκτωβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ νεώτερο θαῦμα

Κάθε χρόνο, ἀγαπητοί μου, στὶς **28 Ὀκτωβρίου** ξημερώνει γιορτὴ μεγάλη. Εἶνε ἡ μέρα ἔνδοξη, τρισένδοξη γιὰ τὴ μικρὴ μας πατρίδα. Εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ ἱστορικοῦ **ΟΧΙ**. Ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε τὴ μέρα αὐτὴ νὰ γιορτάζεται καὶ ἡ γιορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ δικαίως. Γιατὶ **ἡ πίστι** ἦταν ὁ κυριώτερος συντελεστής τῆς νίκης τῶν ἐλληνικῶν ὅπλων πάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας. Naί, ἡ πίστι στὸ Θεό. Naί, ἡ προστασία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅποιος δὲν τὸ πιστεύει αὐτό, αὐτὸς ζῇ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Ζῇ ἔξω ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ τὶς μέρες ἐκεῖνες.

Ἄλλ' ἂς δοῦμε πρῶτα τί σημαίνει ἡ γιορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης, καὶ μετὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ στὶς ἱστορικὲς ἐκεῖνες μέρες τοῦ 1940.

Ἑορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης. Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας μας ἂς πετάξουμε στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Ἄς πᾶμε **στὴν Κωνσταντινούπολι**. Ἦταν μέρες ποὺ τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν Χριστιανῶν ἦταν πολὺ ζωηρό. Χαρά τους ἦταν οἱ προσευχές, οἱ νηστείες, οἱ ἀγρυπνίες.

Στὴ σημερινὴ ἐποχῇ, τὴν τόσο κοσμικῇ, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀθήνας καὶ τῶν μεγάλων πόλεων μόνις βραδιάση τρέχουν **στὰ νυκτερινὰ κέντρα** γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ πιὸ θλιβερὰ τραγούδια καὶ νὰ χορέψουν τοὺς πιὸ αἰσχροὺς χορούς. Κ' ἐκεῖ μέσα μένουν ὅλη τὴ νύχτα δὲν τοὺς κάνει καρδιὰ νὰ φύγουν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς κάνουν **ἀγρυπνία γιὰ τὸ διάβολο**. Πήχτρα εἶνε κάθε βράδυ τὰ κέντρα διασκεδάσεως. Ἑκατομμύρια ξοδεύουν οἱ φτωχοί. Πόσες ἀτιμίες, πόσα ἐγκλήματα

τα, πόσος χρόνος χαμένος! Πρόθυμοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας γιὰ ἀγρυπνίες σατανικές. Ἀλλὰ γιὰ ἀγρυπνίες τοῦ Θεοῦ; Ἀλλοίμονο! Ἄν σήμερα κάποιος μόνις βραδιάση ἀνεβῇ στὸ καμπαναριὸ καὶ χτυπήσῃ τὴν καμπάνα καὶ καλέσῃ τὸν κόσμον νὰ κάνουν ἀγρυπνία, ὦ τότε πόσες διαμαρτυρίες δὲν θ' ἀκουστοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου!

Ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν ὁποία μιλάμε, οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦσαν στὴν Πόλη, ἦταν ἓνας λαὸς θρησκευτικός. Ἀγαποῦσαν, ὅπως εἶπαμε, τὴ νηστεία, τὴν προσευχή, τὸν ἐκκλησιασμό, τὴν ἀγρυπνία. Χαρά τους ἦταν ἡ ἐκκλησία. **Περνοῦσαν ὥρες πολλὰς μέσα στὶς ἐκκλησίες,** κάνοντας ἀκολουθίες καὶ τραγουδώντας τὰ ὁλόγλυκα τραγούδια τοῦ Θεοῦ. Ἐρωτας θεϊκός!

Σὲ μιὰ ὁμορφὴ ἐκκλησία τῆς Πόλεως, στὴν ἐκκλησίᾳ τῶν Βλαχερνῶν, γινόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη **ἀγρυπνία**. Κόσμος πολὺς εἶχε μαζευτῇ. Οἱ ὥρες περνοῦσαν. Κανένας δὲν ἔφευγε. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ. *Αἰνεῖτε, ἄστρα, σελήνη καὶ ἥλιος, ποταμοὶ καὶ λίμνες, κάμποι, βουνὰ καὶ δέντρα, πουλιὰ καὶ ζῶα, ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, αἰνεῖτε τὸν Κύριο,* ἔψελναν ὅλοι μαζί. Δάκρυα ἔπεφταν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν. Θερμὲς οἱ προσευχές τους ἔφευγαν γιὰ τὸν οὐρανό. Πῶς σὲ μιὰ τέτοια σύναξι νὰ μὴ γίνῃ θαῦμα; Καὶ τὸ θαῦμα ἐγένε. Ποιὸ θαῦμα; Ἀκοῦστε το.

Ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς, ποὺ τὴ νύχτα ἐκείνη ἀγρυπνοῦσαν στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, ἦταν καὶ **ὁ ἅγιος Ἀνδρέας,** ποὺ ὁ κόσμος τὸν ἔλεγε **σαλό,** δηλαδὴ τρελλό, γιατί δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ὠρισμένες ζωη-

ρὲς ἐνέργειές του, ποὺ ἀπέβλεπαν στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Στὴν ἐκκλησία λοιπὸν ἦταν ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ σαλός, μαζί μὲ τὸν πιστὸ μαθητὴ του, τὸν **Ἐπιφάνιο**. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἅγιος Ἀνδρέας βλέπει ἕνα λαμπρὸ θέαμα· βλέπει τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ στέκεται στὸν ἀέρα, νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιο καὶ νὰ προσεύχεται.

—Βλέπεις; ρωτάει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας τὸν Ἐπιφάνιο.

—Ναί, βλέπω καὶ θαυμάζω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ὑστερα **ἡ Παναγία** ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ ἦταν χαμήλωσε, κατέβηκε, μπῆκε νὰ, προχώρησε στὸ ἱερὸ βῆμα, ἄνοιξε ἕνα κιβώτιο, ἔβγαλε ἀπὸ 'κεῖ τὸ **μαφόριό της** (ἕνα ρούχο δηλαδὴ σὰν τὸ σάλι ποὺ ρίχνουν ἐπάνω τους οἱ γυναῖκες), τὸ ξετύλιξε, τὸ κράτησε στὰ χέρια της καὶ **τὸ ἄπλωσε πάνω ἀπ' τὸ λαό** ποὺ μὲ κατάνυξι προσευχόταν. Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ μαφόριο πῆρε μιὰ λάμψη ἐξαίσια. Ἀστράψε σὰν νὰ 'ταν ἤλεκτρο. Καὶ τέλος ἡ Παναγία ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό. Καὶ ὅσο ἀνέβαινε τόσο ἡ λάμψη ἐκείνη ἔσβηνε.

Ἦταν αὐτὸ μιὰ ὁπτασία, ποὺ ἔγινε γιὰ νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς Χριστιανούς τῆς Πόλεως, ὅτι στὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῶν ἀπίστων θὰ ἔχουν βοήθεια ἀπὸ τὸν οὐρανό, θὰ ἔχουν **τὴ βοήθεια καὶ τὴν προστασία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**.

* * *

Καὶ πράγματι! Ὅ,τι εἶδε τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς ἀγρυπνίας ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ σαλός, στὰ πράγματα ἐπάνω ἀποδείχθηκε ἀληθινό. Δὲν εἶνε μιὰ καὶ δυὸ οἱ περιπτώσεις ποὺ ἡ προστασία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου σὰν φωτεινὴ νεφέλη ἀπλώθηκε πάνω στὸ Χριστιανικὸ λαό. Ν' ἀναφέρουμε τέτοιες **περιπτώσεις**; Εἶνε ἱστορία μεγάλη. Ἀπὸ αὐτὲς σύντομα ἀναφέρω ἐδῶ **δυὸ-τρεῖς**.

Ἡ πρώτη. Στὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (575-641 μ.Χ.), ὅταν αὐτὸς μὲ τὰ στρατεύματά του ἦταν μακριὰ πολεμώντας τοὺς Πέρσες, ἡ Πόλη ἦταν σχεδὸν ἀφρούρητη. Τότε βρῆκαν εὐκαιρία, ἦρθαν καὶ τὴν πολιορκήσαν ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα τὰ στρατεύματα τῶν βαρβάρων. Ἡ πτῶσι τῆς Πόλεως ἐθεωρεῖτο βεβαία. Μόνο ἂν γίνεται πουλιὰ καὶ πετάξετε ἢ ψάρια καὶ κολυμπήσετε θὰ σωθῆτε, μήνυσαν μὲ σαρκασμὸ οἱ βάρβαροι στοὺς κατοίκους τῆς Πόλεως. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ παραδοθῆτε... Ἀλλὰ οἱ Κωνσταντινουπολίτες δὲν παρέδωσαν τὴν Πόλη. Ἐνῶ οἱ λίγοι στρα-

τιῶτες σὰν λιοντάρια ἀγωνίζονταν ἐπάνω στὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ ἡλικιωμένοι εἶχαν μαζευτῇ στὸν ἴδιο ναό, ἐκεῖ ποὺ εἶδε τὴν ὁπτασία ὁ ἅγιος Ἀνδρέας, καὶ προσεύχονταν. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Δυνατὸς ἄνεμος τὴ νύχτα φύσηξε. Σήκωσε πελώρια κύματα, ἔπνιξε τὸ στόλο τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ Πόλη σώθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ ὅλος ὁ λαὸς ἔκανε ἀγρυπνία. Κανένας δὲν κοιμήθηκε. Ὅλοι ἔμειναν ὄρθιοι μέχρι τὴς πρωινῆς ὥρες καὶ μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔψαλαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*».

Δεύτερη περίπτωση: Ἦταν τὸ δεύτερο ἢ τὸ τρίτο ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ **1821**. Μιά φούχτα Ἑλληνες πολεμοῦσαν ἐναντίον ὀλοκληρῆς αὐτοκρατορίας. Λευτεριά ζητοῦσαν. Στὴν κρίσιμη ἐκείνη ἐποχὴ βρέθηκε ἡ ἱερὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τήνου. Ἡ ἀνεύρεσι τῆς εἰκόνας αὐτῆς πολὺ ἐμψύχωσε τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Μὴ φοβᾶστε, Ἑλληνες, φώναξε ὁ Κολοκοτρώνης· ἡ Παναγία εἶνε μαζί μας καὶ θὰ νικήσουμε τὸν ἐχθρό!... Καὶ ἡ μικρὴ Ἑλλάδα νίκησε, καὶ ἐλευθερώθηκε. Ἡ προστασία τῆς Παναγίας σὰν φωτεινὴ νεφέλη ἀπλώθηκε πάνω στὸ βασανισμένο λαό.

Τρίτη περίπτωση: Εἶνε ἡ 28η Ὀκτωβρίου **1940**. Νὰ μιλήσουμε γι' αὐτήν; Δάκρυα ἔρχονται στὰ μάτια μας. Ἀνήκουμε κι' ἐμεῖς στὴ γενιὰ ποὺ ἔζησε τὸ θαῦμα αὐτό. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς, νέοι τότε, ἐπιστρατευθήκατε καὶ τρέξατε στὰ σύνορα καὶ προτάξατε τὰ στήθη σας στὸν ἐχθρό καὶ σὰν ἀετοὶ ἀνεβήκατε στὰ κακοτράχαλα καὶ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ μπήκατε στὴν Κορυτσά, στὸ Ἀργυρόκαστρο καὶ στὴ Χιμάρρα, ἐσεῖς, ὧ γενναῖοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ 1940, ἐσεῖς, ὅσοι τώρα ζῆτε μὲ ἄσπρα μαλλιά πιά στὸ κεφάλι, ἐσεῖς ἐλάτε καὶ πέστε στὰ παιδιὰ καὶ στὰ ἐγγόνια σας, στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε ψέμα. Στὸν πόλεμο ἐκεῖνο ἡ Παναγία ἔκανε τὸ νεώτερο θαῦμα της. Ἐνῶ στὰ χωριὰ καὶ στὶς πόλεις οἱ γέροι γονεῖς, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἔκαναν προσευχή, ἐκεῖ ψηλὰ στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ἡ Παναγία ἔδωσε τὴ δύναμι στὸ στρατὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τότε οἱ λίγοι νίκησαν τοὺς πολλοὺς καὶ ἡ Ἑλλάδα δοξάστηκε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

Εἶθε διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ πάντα τὸ μαρτυρικὸ λαό μας ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο, τὸ ὁποῖο πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ παρὸν περιοδικὸ τὴν 28-10-1973, ἀναδημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Σταυρὸς» τ. 152/Ὀκτ. 1973, καὶ περιελήφθη στὸ βιβλίο Μυρίνοια ἀνθῆ, Ἀθήναι 1974, σσ. 218-222. Ἀναδημοσιεύσεις 2-9-2025.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2697

Τῶν ὁσίων Ἀβραμίου καὶ Μαρίας
Τετάρτη 29 Ὀκτωβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Προοιμιακὸς ψαλμὸς (3)

Μποροῦμε νὰ προσευχάμαστε σὲ κάθε τόπο

Οκοσμικὸς ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε πρόθυμος γιὰ γλέντια, ἀλλὰ δύσκολος γιὰ προσευχή. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε αὐτὴ ἡ ὥρα, ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, νὰ τοῦ εἶνε εὐχάριστη, αὐτὸς τὴν ἀποφεύγει.

Ὁ πιστὸς ἀντιθέτως, ὅταν ἀκούη νὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα, ἔχει χαρὰ καὶ λέει μαζί με τὸν Ψαλμωδὸ «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. 83,2-3). Σὰν τὸ ἐλάφι ποὺ διψάει καὶ τρέχει στὴν ἔρημο νὰ βρῇ τὴν πηγὴ νὰ ξεδιψάσῃ, ἔτσι κι αὐτὸς διψάει τὸ Θεό. Ἐπειδὴ λοιπὸν λόγῳ τοῦ βάρους τῆς ἁμαρτίας ὑπάρχει δυσκολία στὴν προσευχή, γι' αὐτὸ ὁ Ψαλμωδὸς προτρέπει τὸν ἑαυτοῦ λέγοντας· «Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον» (Ψαλμ. 103,1). Ὁ πιὸ κατάλληλος τόπος γιὰ προσευχή εἶνε βέβαια ὁ ναός, ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ λατρεία δὲν ἐμποδίζεται· καὶ **σὲ κάθε ἄλλο τόπο μπορεῖ ὁ πιστὸς νὰ προσευχηθῇ**. «Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον» (ἔ.ἀ. 102,22).

Γιὰ νὰ φανῇ αὐτό, καὶ νὰ δῆτε –χωρὶς νὰ σκανδαλισθῆτε– μέχρι σὲ ποιούς ἀπίθανους τόπους μπορεῖ κανεὶς –ὑπὸ ὠρισμένες συνθῆκες– νὰ προσευχηθῇ, ἃς δοῦμε τὸν βίο ἐνὸς ἁγίου ὃχι τόσο γνωστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐορτάζει στὶς 29 Ὀκτωβρίου· εἶνε ὁ ἅγιος Ἀβράμιος. Ἔζησε καὶ μέσα στὸν κόσμον – χωρὶς νὰ μειώνεται ὁ πόθος του γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ νόμον του, ἔζησε καὶ στὴν ἔρημον – χωρὶς νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ζοῦν καὶ ἀγωνίζονται στὸν κόσμον. Θὰ δοῦμε στὸ τέλος –δὲν σὰς ἀποκαλύπτω ἀπὸ τώρα– ποῦ, **σὲ ποιὸν τόπο, προσευχήθηκε ὁ ἅγιος αὐτός**.

Ὁ ἅγιος Ἀβράμιος γεννήθηκε ἀπὸ Χριστιανούς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν παιδαγωγῆσαν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Φαίνεται ὅμως ὅτι **τοῦ ἐπέβαλαν νὰ νυμφευθῇ**, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ

θέλῃ. Ἀρχισε ἔτσι τὴ ζωὴ του ἔχοντας δίπλα του νόμιμη σύζυγο.

Στὴ συνέχεια βρέθηκε τρόπος –δὲν δίνουν περισσότερες πληροφορίες τὰ συναξάρια– καὶ τελικὰ ὁ ἀρχικὸς πόθος του πραγματοποιήθηκε. Ἀφοῦ γιὰ ἓνα διάστημα ἔζησε ὡς ἔγγαμος, κατόπιν **βγῆκε στὴν ἔρημον**. Κλείστηκε σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα καὶ ζοῦσε ἐκεῖ με κάθε ἀσκητικὴ σκληραγωγία.

Πέρασε ἔτσι 50 χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονῇ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔδειξε ἐμπράκτως. Ἀπὸ τὸ φρταν ὅταν, μετὰ τὴν ἀσκητικὴ του προπόνησι, ἐκλήθη καὶ –πάλι χωρὶς τὴ θέλησί του– χειροτονήθηκε **κληρικὸς**, ἐργάστηκε καὶ βοήθησε τοὺς σκληροὺς κατοίκους ἐνὸς χωριοῦ ποὺ λέγεται Ταινία· βρίσκεται στὴ Λάμψακο τοῦ Ἑλλησπόντου, στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἔζησε κοντά τοὺς ὑποδειγματικὰ ὅσο διδάστημα χρειάστηκε, με ὑπομονὴ καὶ ἀνεξικακία. Ἀφοῦ τοὺς φώτισε καὶ με τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ γνώρισαν τὴν πίστι, ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἐπανῆλθε στὸ παλαιὸ του ἡσυχαστήριον.

Ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ βγῆκε στὸν κόσμον εἶνε αὐτὴ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο. Εἶδε σὲ **ὄραμα** ἓνα μεγάλο **φίδι**, ἓνα δράκοντα, νὰ σέρνεται στὴν ἔρημον, ν' ἀρπάζῃ καὶ νὰ καταπίνῃ ζωντανὸ ἓνα λευκὸ **περιστέρι**· ἐν συνεχείᾳ βλέπει δεύτερο ὄραμα, ὁ δράκοντας αὐτὸς νὰ ἀναγκάζεται ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ ν' ἀφήνῃ τὸ περιστέρι νὰ βγῇ καὶ νὰ πετάξῃ ἐλεύθερον στοὺς οὐρανοὺς. Αὐτὰ εἶχαν κάποια σημασία ἀσφαλῶς. Παρακάλεσε λοιπὸν τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δείξῃ τί σημαίνουν τὰ ὁράματα αὐτά, καὶ **ἄγγελος Κυρίου τοῦ ἐξήγησε**.

Ἔχεις μία καλὴ ἀνηψιά, τοῦ εἶπε, κόρη τοῦ ἀδερφοῦ σου, τὴ **Μαρία**. Αὐτὴ, ὅταν ὁ πατέρας της πέθανε, ἔμεινε ὀρφανὴ μικρὴ, 7 ἐτῶν. Ἐσὺ λυπήθηκες τὸ ὀρφανό, τὸ πῆρες μαζί σου στὴν ἔρημον καὶ τοῦ ἔδωσες ἓνα μικρὸ

κελλι ἔξω ἀπὸ τὸ δικό σου, γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ σ' αὐτό· αὐτὴ ἐρχόταν σ' ἐσένα καὶ τὴν δίδα- σκες ἀπὸ ἓνα παραθυράκι παρακινώντας τὴν στοὺς πνευματικούς ἀγῶνες τῆς ἀσκήσεως. Ὄταν ὅμως ἡ Μαρία ἔγινε 20 ἐτῶν, πάνω στὴ δύσκολη ἡλικία, τῆς συνέβη νὰ πέσῃ σὲ κά- ποια κακοήθη πρᾶξι. Δὲν σοῦ τὸ εἶπε, ντράπη- κε· φοβήθηκε πὼς θὰ τὴ μαλώσῃς. Ἀπὸ αὐτὸ ἀπελπίστηκε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ κοντά σου, κατέβηκε στὴν πόλι κ' ἐκεῖ βρῆκε ἓνα κακό- φημο σπίτι· μπῆκε μέσα κ' ἔπεσε σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ δόκανο τοῦ παγκακίστου διαβόλου. Ἐκεῖ ἡ νεαρὴ κόρη παραστράτησε τελείως· μαζί μὲ ἄλλες κοινὲς γυναῖκες, ποὺ ἔμεναν αὐτοῦ, **ἔγινε κι αὐτὴ μία πόρνη.**

Ὁ ἅγιος Ἀβράμιος, ποὺ ὄντως πρὶν ἀπὸ κά- ποιο διάστημα εἶχε χάσει τὴν ἀνηψιά του καὶ τὴν ἀναζητοῦσε κ' ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται καὶ πὼς ζῇ, αἰσθάνθηκε μιὰ ἱκανοποι- ῃσι ποὺ βρῆκε τὰ ἴχνη της. Συνάμα ὅμως δο- κίμασε μεγάλο πόνο ἀναλογιζόμενος τὴν πα- γίδα ποὺ ἔπεσε τὸ ἄπειρο αὐτὸ θυμὰ τοῦ πο- νηροῦ· καὶ ἔκλαψε πολύ. **Συναισθάνθηκε ἀκό- μη τὴν εὐθύνη του·** διότι ἡ Μαρία, ἐνῶ ὅταν μικρὴ ὠρφάνεψε τὴν εἶχε ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία του, γλίστρησε ἀπ' τὰ χέρια του, ξέφυγε ἀπ' τὸν ἔλεγχό του. Ἄκουσε τότε ὁ ἅ- γιος Ἀβράμιος μέσα του τὴ φωνὴ τῆς συνει- δήσεως νὰ τοῦ ἐπιτάσῃ, ὅπως στὴν προηγου- μένη ἔξοδό του δὲν δίστασε νὰ ὑποστῇ κό- πους γιὰ νὰ σώσῃ ἓνα χωριό, ἔτσι καὶ τώρα **νὰ κἀνῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ σώσῃ αὐτὸ τὸ ταλαίπωρο πλάσμα,** τὴν ἀνηψιά του.

Ἀποφασίζει λοιπὸν **νὰ ἐνεργήσῃ μὲ ἓναν ἀ- προσδόκητο τρόπο.** Θυσιάζει τὴν ἡσυχία καὶ τὸ καλὸ ὄνομά του. Ἄς ποῦν οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι νομίζουν. Σ' αὐτοὺς φαίνεται ἴσως πὼς κάτι ἔπαθε ὁ γέρος, τοῦ σάλεψαν τὰ μυαλά, δια- κινδυνεύει κι αὐτὴ τὴ σωτηρία του, πὼς σί- γουρα πλανᾶται· αὐτὸς ὅμως μέσα του εἶνε ἥρεμος, νιώθει βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ πρόκει- ται νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἐχει προσευχηθῇ πολὺ ἐ- κεῖ στὴν ἔρημο κ' ἔχει βεβαιωθῇ ἀπὸ τὸν Κύ- ριο ὅτι, σ' αὐτὸ ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ τολμήσῃ, ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Τί κάνει λοιπόν;

Ξυρίζει τὰ γένεια του, κόβει τὰ μαλλιά του, ντύνεται κοσμικὰ μὲ στολὴ ἑνὸς στρατιώτη· βρίσκει κ' ἓνα ἄλογο, τὸ καβαλλάει καὶ **κατε- βαίνει ἐφιππος στὴν πόλι.** Φτάνει ἔξω ἀπὸ τὸ πορνεῖο, τὸ ἄντρο τοῦ σατανᾶ. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα τάχα γιὰ ν' ἀμαρτήσῃ. **Κ' ἐκεῖ μέσα προσεύχεται πάλι στὸ Θεό·** πα- ρακαλεῖ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, νὰ φωτίσῃ καὶ τὴ νε-

αὐτὴν ἀνηψιά του, νὰ σωθῇ τὸ περιστέρι ἀπὸ τὸν κακὸ δράκοντα.

Ὅταν ζήτησε τὴ Μαρία καὶ ἦρθε, αὐτὴ δὲν τὸν ἀναγνώρισε· ποῦ νὰ τὸ φανταστῇ. Αὐτὸς ἀρχίζει νὰ συνομιλῇ μαζί της. Μὲ τὰ λόγια του ἔδειξε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅτι δὲν ἦταν ἕ- νας ἀπὸ 'κείνους ποὺ μπαίνουν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀ- μαρτήσουν. Τῆς μίλησε γιὰ τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δέχτηκε ἁμαρτωλοὺς καὶ πόρνους καὶ τοὺς λύτρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σατανᾶ. Ὅταν τῆς ἀπεκάλυψε ποιὸς εἶνε, ἐ- κείνη στὴν ἀρχὴ σάστισε. Σύντομα ὅμως ἡρέ- μησε, εἰρήνευσε. Ὁ θεὸς της δὲν ἦρθε ὡς ἐ- κεῖ γιὰ νὰ τὴ μαλώσῃ. Σιγὰ - σιγὰ, μὲ ἀγάπη καὶ δάκρυα, τὴν ἔφερε σὲ συναίσθησι τῆς ἀ- μαρτίας, στὴν ἐλπίδα σωτηρίας καὶ πρὸ παν- τὸς σὲ **βαθεῖα μετάνοια.** Ἔτσι, κατόπιν θερμῆς προσευχῆς, ἔπεισε τὴν ἀνηψιά του ν' ἀφήσῃ τὸ αἰσchrὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Μαρία συνετίστηκε, ἀκολούθησε τὸν σοφὸ κηδεμόνα της καὶ σωφρόνησε. **Ξαναγύ- ρισε στὴν ἔρημο** καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ κελλι ποὺ εἶχε ἀφήσει. Καὶ ἔζησε ἐκεῖ 30 χρόνια μὲ τέτοια μετάνοια, ὥστε ἀξιώθηκε νὰ κἀνῃ καὶ θαύματα.

Μὲ τέτοιο τρόπο ἀφοῦ ἔζησε καὶ ὁ ἅγιος Ἀβράμιος, ἀσκητικὰ καὶ ἀποστολικά, ἀναπαύ- τηκε ἐν εἰρήνῃ. Μετὰ ἀπὸ λίγο κοιμήθηκε καὶ ἡ Μαρία. Ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἐορτάζει μαζί.

* * *

Ἡ ἱστορία αὐτὴ, ἀδελφοί μου, εἶνε πολὺ δι- δακτική, ἰδιαίτερως σ' ἐμᾶς σήμερα.

Ἐχει τέτοια **δύναμι ἢ προσευχή,** ὥστε καὶ τὸ πορνεῖο τὸ κάνει ἐκκλησιά· μπορεῖ καὶ ἀπὸ 'κεῖ μέσα νὰ βγάλῃ καὶ νὰ σώσῃ μιὰ ψυχὴ. Χρειάζεται ὅμως ὑπομονή, ἐπιμονή, ταπεινώ- σι, χάρι. Τότε καὶ «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώ- πους δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18,27).

Ἄλλο δίδαγμα. Ὅσοδήποτε ἁμαρτωλὸς κι ἂν εἶνε κάποιος, **ποτέ μὴν ἀπελπίζωμαστε γιὰ τὴ σωτηρία** του. Ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος μετανοεῖ, ὁ Θεὸς τὸν δέχεται καὶ κανεὶς δὲν τοῦ κλείνει τὸ δρόμο γιὰ τὴ σωτηρία «*Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων*» (Ρωμ. 8,33).

Καὶ τέλος, **ὄχι ἀδιάφοροι γιὰ τὴν κοινωνία!** Κάποιος πρέπει νὰ κοπιᾷ, κάτι πρέπει αὐ- τὸς νὰ θυσιάσῃ. Ὁ ἅγιος Ἀβράμιος δυὸ φο- ρὲς ἄφησε τὴν ἡσυχία του· καὶ ἐπέτυχε, καὶ ἀγίασε. Δὲν θὰ σωθοῦμε ἐὰν δὲν προσπαθή- σουμε νὰ ἐπιστρέψουμε καὶ ἄλλους ἀδελφούς μας στὸ Θεό. Ὅποιος κατορθώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, αὐτὸς θὰ «*σώσῃ ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψῃ πληθὸς ἁμαρτιῶν*» (1ακ. 6,20).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος